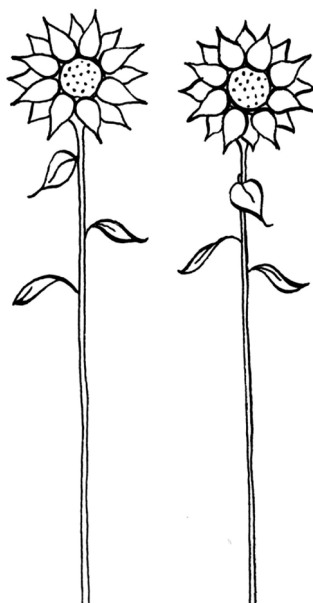

Каслі ў Ліні.
Цей сад — для вас.

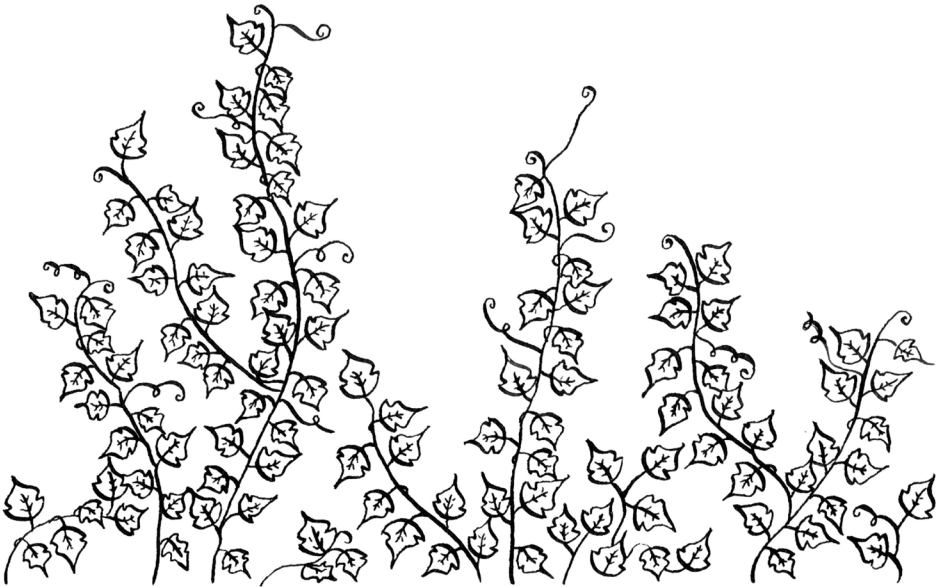

«Якщо ви роззирнетесь довкола,
то побачите,
що весь світ — це сад»

Френсіс Годґсон Бернетт.
«Таємний сад»

ВІВТОРОК, 26 ЛИПНЯ

Розділ перший

— Це — найнудніше літо на світі, — проголосив дев'ятирічний Олівер Вандербікер. Одягнений він був у спортивні шорти та вицвілу блакитну футболку, волосся стирчало врізнобіч.

— А це лише перший тиждень канікул, — нагадала йому міс Джозі, сусідка Вандербікерів із третього поверху.

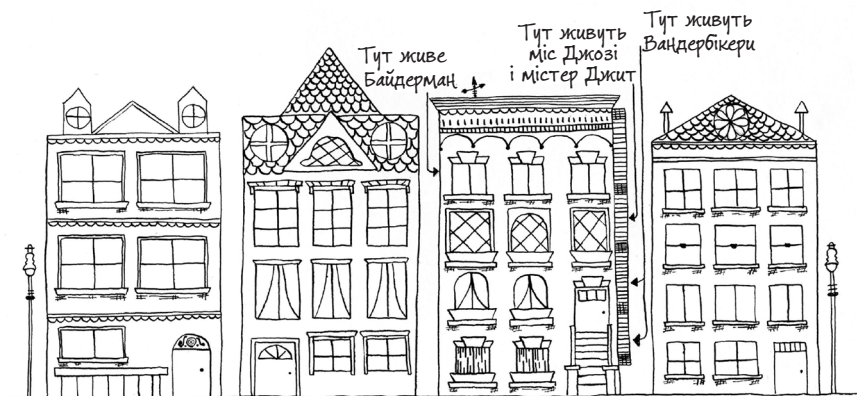
Вандербікери займали два нижні поверхи будинку з піщанику в Гарлемі, але діти проводили чимало часу на третьому поверсі, поки їхня матуся випікала смаколики для своїх замовників. Міс Джозі, з бігуді на голові, поливала численні горщечки з розсадою, що закривали усю поверхню кухонного стола. Покінчивши з цим, вона підійшла до підвіконня і зрізала кілька фіолетових квіточок, тому поставила їх у вазу і простягла Лейні:

— Віднеси їх містерові Джиту. Гаразд, люба?

Лейні — «п'яти років із чверткою» і наймолодша з чотирьох Оліверових сестер — облишила в'язати бантики на вухах кролика на ім'я Паганіні й підвелася. Одягнена вона була в сріблясту спідничку з блискучого тюлю, фіолетову футболку та глянцеві червоні черевички. Підшви черевичків були страшенно слизькі, тому Лейні дуже обережно й неквапно підійшла до містера Джита, намагаючись не розхлюпати воду. Паганіні стрибав поруч, кумедно хитаючи голівкою, так що вуха його сколихувалися і стрічечки тріпотіли в повітрі.

— Як це ти примудрився так швидко заскучати? — спитав містер Байдерман.

Містер Байдерман був їхнім сусідом з четвертого поверху та хазяїном будинку. Упродовж шести років він безвилазно сидів у своєму помешканні, й лише пів року тому вперше вийшов звідти. У грудні він навіть хотів було відмовити батькам Вандербікерів у продовженні оренди, але дітлахи-Вандербікери змогли переконати його дозволити їм залишитися і тепер активно працювали над тим, аби містер Байдерман нарешті вийшов із «піщаника». Майже щодня він навідував Вандербікерів, а також міс Джозі та її чоловіка, містера Джита, однак будинку іще жодного разу не полишав.

Олівер плюхнувся в сонячно-жовте пластикове крісло поруч із кухонним столом, поклавши лікті на металеву стільницю і підперши долонями голову:

— Робити геть нічого. Принаймні *мені*.

Олівер спостерігав за тим, як міс Джозі дістає коробку з-під взуття із верхньої полицки шафи і знімає з неї кришку. В середині лежала добра дюжина флаконів із ліками. Вона по черзі відкривала флакони і зсипала пігулки по одній у чашку.

— А чим ти хотів би зайнятися? — спитала міс Джозі.

— Листуватися з друзями по мобільному, якого в мене немає, — повідомив Олівер. — Переглядати відео баскетбольних матчів у ютубі. Грати у *Майн-крафт*¹.

Містер Байдерман стиснув губи.

¹ Відеогра 2011 року, жанр «пісочниця».

— Ну й діти пішли, — промовив він і продовжив читати вголос містерові Джиту книжку про історію троянд в Англії. Олівер помітив, що очі містера Джита поволі заплющуються — либонь, він був змучений до смерті.

Джессі Вандербікер, якій уже за кілька місяців мало виповнитися тринадцять, сиділа на пожежних сходах помешкання міс Джозі і читала біографію славетної жінки-фізика Ву Цзяньсюн. Дівчинка просунула голову в кухонне вікно, обвите паростками плюща, що звисали згори, з квіткових горщиків містера Байдермана, і вусиками чіплялися за стіни будинку. Кучеряве волосся Джессі зачепилося за один такий вусик, і тепер вона нагадувала страченого на електричному стільці.

— Направду, Олівере, — зауважила Джессі, — ти гірший за Германа Гакслі.

— Герман Гакслі! — процідив крізь зуби Олівер. Порівняти його з Германом Гакслі було однаково, що з жуйкою, яка прилипла до підшви, чи з отруйною медузою, що затаїлася в морі пречудового літнього дня, коли ти саме намірився шубовснути, мов гарматне ядро, з причалу у воду. Герман Гакслі скаржився на все на світі — на холодну воду, на спекотну погоду і навіть на новісінькі фірмові — від

«Найк» — кросівки, за які будь-який інший хлопець віддав би все на світі.

— Атож, — сказала Джессі, витягаючи свій новенький, отриманий лише тиждень тому мобільний, і почала тицяти в нього великими пальцями.

Олівер, побачивши, як Джессі хизується своїм телефоном, відчув, що на нього накочує зелена хвиля заздрощів.

Джессі ж продовжувала розмову, не відриваючи очей від екрана:

— Ти ж знаєш, що тато з мамою купили мені його, щоб я могла бути з Ізою на зв'язку.

Її голова знову зникла за завісою з плюща.

Олівер сердито зиркнув на неї. Це несправедливо. Іза, *ще одна* Оліверова сестра і близнючка Джессі, на три тижні поїхала в якийсь особливий літній табір для юних музикантів, розташований аж за чотири години їзди від Гарлему, але це не означає, що близнючки тепер можуть мати все, що їм заманеться!

Семирічна Гіацинта, яка дратувала Олівера менше за інших сестер, сиділа на підлокітнику крісла містера Джита, вправляючись у новому виді в'язання — без спиць, самими лише пальцями. Обкручуючи пряжу навколо пальців і роблячи певні хитромудрі вузли, вона сплітала мотузку, що спадала на підлогу.

— Передай Ізі, — озвалася Гіацинта, — що я її страшенно люблю і дуже скучаю! Додай ще емодзі єдинорога і багато-багато червоних сердечок.

У ногах у Гіацинти лежав Франц, пес породи басет-гаунд, який тричі пчихнув, тицьнувшись носом їй у п'ятку.

— Ха! — презирливо хмикнув Олівер, — вона навіть не вміє вставляти смайлики на тому своєму дурнуватому телефоні-розкладачці!

— Пильнуй за мовою, — нагадала йому міс Джозі. Вона передала Оліверові чашечку з пігулками — там їх було не менше сотні — й склянку води. — Віднеси це містерові Джиту, любий.

Олівер відклеївся від крісла й почимчикував до містера Джита. Той був, як завжди, одягнений у свіжу сорочку, зацепнуту на всі гудзики, з краваткою-метеликом лавандового кольору на шиї та в ретельно випрасувані сірі штани. Олівер не міг збагнути, навіть містер Джит щодня так *добровільно* вдягався. Сам же хлопець надавав перевагу футболці й джинсам: що старіший одяг, то зручніше.

Поставивши чашечку з пігулками на столик поруч із кріслом містера Джита — біля світлини його дванадцятирічного внучатого племінника Орlando, сфотографованого з якоюсь науковою відзнакою

в руках, — Олівер повернувся до свого крісла і плюхнувся в нього.

— Чому б тобі не пограти в баскетбол? — запропонувала міс Джозі.

— Нікого немає в місті, — пробурмотів хлопець. — Усі в таборі. *Баскетбольному* таборі.

— Енджі не в таборі, — нагадала йому міс Джозі, натякаючи на Оліверову сусідку й подругу, яка, до того ж, була найкращою баскетболісткою в усій початковій школі.

— Вона зранку ходить у літню школу. Якісь додаткові заняття з математики, — стелув плечима Олівер.

— Гадаю, твоїй мамі було б дуже приємно, якби ти прибрав у себе в кімнаті, — натякнула міс Джозі.

— Я прибирав там минулого місяця, — буркнув Олівер.

— Тоді почитай що-небудь.

— Дядько Артур забув привезти мені книжки, коли приїжджав минулого разу.

Міс Джозі співчутливо похитала головою. Вона знала, як Олівер залежав від цього щомісячного книжкового «вливання», бо дядько постачав хлопцеві всі можливі книжки, які лише могла забажати дитина.

Містер Байдерман підвівся з крісла:

— Піду погляну на Принцесу-Гарнюню. Іноді вона видряпується на штори й тоді не може спуститися.